

Увод у шему и текст родослова

За оне потомке који желе да стекну неки увид и слику о условима и околностима у којима су живели њихови преци, како је изгледао Свилајнац, које је установе и кад отварао, којим је становништвом насељаван итд., наведени су основни подаци. За оне друге, који буду показали веће интересовање, пописана је шира литература.

Неки писани подаци и забелешке за родослов коришћени су из оставштине Миодрага Бранисављевића (6.4), Мите Исаковића (4.11) и наведених књига. Поред тога, реконструкцији овако широког стабла много су допринели својим сећањима поменути Миодраг и Славко (6. 13) Бранисављевић, као и остала родбина која је пружила одређене податке.

Упоређивањем шеме и текста родослова, лако се закључује да шема садржи само 158 имена, док текст има преко 307 имена, 260 презимена и 83 надимка, који ближе објашњавају родбину. И текст и шема задиру у друге родослове и пружају многе друге интересантне податке, провераване на више начина.

Ужи родослов, само за Бранисављевиће (Бисиће) по Брани (2.1) садржи 74 имена, а по Маринку (3.3) 65 имена. Међутим, шири родослов има предност која се састоји у томе што могу да се прате родбинске везе и сачува извесно поштовање према родбини. На млађима је да то поштовање продуже или угасе.

Старија поколења Бисића памте многе родбинске везе. Познато им је да је њихов чукун деда Бранисав (2.1) Радојевић имао два брата, Рану и Ману* и да су у родбинским везама са Ранићима (по Рани) и са Манчићима (по Мани). Ранићи и данас постоје, а Манчићи су изумрли.

Знају да Бранисављевићи по Милошу (3.1) живе у Београду; по Сави носе презиме Поповић и живе у Пожаревцу; да по Маринку (3.3) највећи број живи у Свилајнцу, а мали део у Београду; да су

преко Кадивке удате за Јеврема (4.3) повезани са Ценковићима; Станије (4.5) са Савчићима; Љубице (5.11) са Пенчићима; Живке Илијине (5.14) са Васиљевићима, Сарићима, Живковићима; Живане Драгољубове (5.13) са Митом "Гложанцем"; Алексићима („Дуњцима"); Љубице и Славка (6.13) са Стојићевићима ("Вампирима"), Николићима, Петровићима, Росићима; преко Нате и Драгета (Предрага) (6.14) са Дачићима; Василије (4.6) Стокићима, Стефановићима, Симоновићима; Стане (4.8) са Радивојевићима; преко Кате (3.6) и Исака Јовановића, са Митом (4.11) Исаковићем; Митине сестре Милеве (4.14) са Мигририћима, Савине ћерке Даринке (5.33) са Димитријевићима итд.

Бранисављевићи (Бисићи), како се из родослова види, дошли су са Косова, настанили се у потезу који се и данас зове Млака. По мушкој и женској линији били су у ближем и даљем сродству са многим стаблима, породицама и фамилијама, које су играле прилично значајну улогу у економском, културном, образовном и политичком животу Свилајнца и околине. Довољно је да поменемо да је било више народних посланика. Бележимо њихова имена: Дина Цанковић 1883 год., Коста Димитријевић 1869 год., Исак Јовановић 1878 год., Миша Исаковић 1883 год., Божидар Мигрић 1926 год., Милош Савчић 1927 год., Лазар Радивојевић 1929 год.

Из писаног текста и шеме родослова може да се закључи да се у родослову Бранисављевића, идући према осмом колелу, било према мушкој или женској линији, рађала много више женска него мушка деца. Последњег осмог мушког колелена нема код Милоша (3.1), Саве (3.2), има код Маринка (3.3), и то: Вук (8. 1) и Иван (8. 9). Како Манојло (3.4) није имао мушку децу, његова кћи Стана (4.8) удата за Виктора Радивојевића, има потомка Радивојевић Андреју (7.24) који сада има само две године! Кадивкино (3.5) стабло је угашено, а Ката (3.6) удата у Исаковиће,

има последњег потомка Милана (7.27) Исаковића, који и после трећег брака нема деце, што значи да се презиме Исаковић гаси.

Приликом састављања шеме и текста најмање је било намере да се неки потомци запоставе, други преувеличају, трећи не помену. Познато је да свако име и презиме има своју биографију, свој живот, али то није био циљ овог текста.

На крају, шему и текст родослова, на основу идеје и молбе Десанке (6.12) Бранисављевић (Дајић) урадио је Новица Дајић, проф.

24. марта 1994. године

у Свилајнцу

1. РАДОЈЕ

2.1 Брана 2.2 Рана 2.3 Мана

3.1 Милош 3.2 Сава 3.3 Маринко 3.4 Манојло 3.5Кадивка 3.6 Ката

3.1 Милош

4.1 Живко

5.1 Војислав 5.2 Дане 5.3 Драгослав 5.4 Ружа 5.5 Шана

6.1 Драган

3.2 Сава

4.2 Драгомир

3.3 Маринко

4.3 Јеврем

- 5.6 Живота
- 5.7 Катарина
- 5.8 Лепосава
- 6.2 Јеврем
- 6.3 Радомир
- 6.4 Миодраг
- 6.5 Владимир
- 6.6 Радмила
- 7.1 Радомир
- 7.2 Александра
- 7.3 Радмила
- 7.4 Милена
- 7.5 Жикица
- 8.1 Вук
- 8.2 Милица
- 8.3 Јована
- 8.4 Маја
- 8.5 Дина

4.4 Јевта

- 5.9 Биса
- 5.10 Петар
- 5.11 Љубица
- 5.12 Коста
- 5.13 Драгољуб
- 5.14 Илија
- 6.7 Бошко
- 6.8 Божидар
- 6.9 Ратомир
- 6.10 Ратомир
- 6.11 Мирослав
- 6.12 Десанка
- 6.13 Првослав
- 6.14 Предраг
- 7.6 Светлана
- 7.7 Дејан
- 7.8 Мимица
- 7.9 Зорица
- 7.10 Драган
- 7.11 Снежана
- 7.12 Небојша
- 7.13 Славица
- 7.14 Јасна
- 7.15 Бранислав
- 7.16 Драгана
- 8.6 Драгана
- 8.7 Татјана
- 8.8 Васко
- 8.9 Иван
- 8.10 Ана
- 8.11 Невена
- 8.12 Мина
- 8.13 Марко
- 8.14 Милош
- 8.15 Милан
- 8.16 Марија
- 8.17 Милица
- 8.18 Ивана
- 8.19 Милена

4.5 Станија

- 5.15 Драгиша
- 5.16 Сава
- 5.17 Љубица
- 5:18 Славко

3.4 Манојло

4.6 Василија

5.19 Милутин
 6.15 Душица
 6.16 Мирослав
 6.17 Вера
 7.17 Милутин
 7.18 Драгољуб
 7.19 Светлана
 7.20 Гордана
 7.21 Милутин
 8.20 Слађана
 8.21 Мирјана
 8.22 Предраг
 8.23 Татјана
 8.24 Биљана
 8.25 Сандра
 8.26 Александар
 8.27 Пера
 8.5 Дина

4.7 Живка*¹

4.8 Стана

4.9 Ружа*¹

5.20 Ана
 5.21 Андра
 5.22 Стева
 5.23 Драгољуб
 6.18 Бора
 6.19 Владимир
 6.20 Мирослав
 6.21 Нада
 6.22 Лепосава
 6.23 Ранка
 6.24 Душица
 6.25 Миле
 7.22 Жикица
 7.23 Биса
 7.24 Андреја
 7.25 Гордана
 7.26 Надица
 8.28 Ненад
 8.29 Слађана
 8.30 Саша
 8.31 Изабел
 8.32 Лаура
 8.33 Милан

3.5 Кадивка*¹

Није имала децу

¹ Живка, Ружа и Кадивка нису имале деце

3.6 Ката

4.10 Милева 4.11 Мита 4.12 Сава 4.13 Савета

5.24 Борислав

5.25 Војислав

5.26 Влада

5.27 Милан

5.28 Милева

5.29 Милорад

5.30 Милица

5.31 Зорка

5.32 Десанка

5.33 Даринка

5.34 Загорка

5.35 Милорад

5.36 Милева

6.26 Верица

6.27 Кокан

6.28 Предраг

6.29 Милана

6.30 Зорица

6.31 Драгица

6.32 Миле

6.33 Мирослав

6.34 Сава

6.35 Мирјана

7.27 Милан

7.28 Живорад

7.29 Милош

8.34 Александра

8.35 Гордана

Неки важнији подаци о Свилајнцу

О Ресави и Свилајнцу, као што је то случај са многим крајевима и градовима, постоје многи митови, легенде и предања. Највећи део њих налази се у Српској академији наука у Београду. Поред Милоша Ђ. Милићевића, Јоакима Вујића, Вука Караџића, Јована Цвијића и др. посебна заслуга за многа сазнања о Ресави и Свилајнцу припада Станоју М. Мијатовићу. Много касније, тим питањем бавио се Никодије Трујић, Мирко Богићевић и др.

Није утврђено, ни познато кад је Свилајнац настао као насељено место. Први пут се помиње тек 1467 године у тзв. турском попису. Године 1734-1736 . имао је само 28 домова (кућа). Скоро 100 година касније, односно 1822 године има 214 домова са 564 пореске главе. Ни 40 година касније, нема неког већег образовног, културног и просветног наредка у Свилајнцу и целом ресавком срезу, који је одавде до Стењевца обухватао 55 села. Према неким изворима, у 22 села није било писменог лица, а у 13 села само по једно писмено лице! Највећи део ондашње кнежевине и краљевине Србије карактерисало је исто стање. С друге стране, највећи део онога што су записали ти малобројни писмени људи уништено је током толиких ратова које је Србија водила. Поред тога, "раније су државне установе продавале архиве пиљарима на кило..."; а они су од тога правили фишеке и завијали робу коју су продавали. Са српским документима збивало се нешто слично као са "Кумранским рукописима" и да данас имамо ситуацију да је изпојединих периода српске историје сачуван "само стоти део докумената".** Нема народа који је у сваком па и у овом поледу толико радио и урадио у корист своје сопствене штете!

2

2 * Они који више воле да о свему томе читањем сазнају, нека консултују следеће књиге:

1. Мијатовић М. Станоје "Насеља и порекло становништва", Бгд.1930
- 2.Н.Трујић и М.Милојевић"Ресава путевима борбе и слободе", 1986
- 3.Богићевић Мирко "Стеван Синђелић и његово доба",Бгд., 1989
- 4.Н.Трујић"Сто година гимназије "Лаза Стојановић" у Свилајнцу 1877-1977",Свилајнац, 1977
- 5.Перовић Радослав "Први српски устанак, акта и писма", Београд,1979 , стр.33

Важније институције у Свилајнцу отварају се овим редом: Основна школа 1808 године, Суд (магистрат) 1825 год., Црква 1826 год., болница (шпитаљ) 1832 год., пошта 1834 год. Свилајнац добија статус варошице 1846 год., а школа за женску децу, једна од најранијих у Србији, отвара се 1857 год. Затим се нижу институције као што су : библиотека 1868 год., телеграф 1869 год., гимназија 1877 год., грађанска школа 1898 год. итд.

Зависно од историјских, географских и других услова које је детаљно обрадио Јован Цвијић, Свилајнац и његова околина су непрестано насељавани становништвом које је долазило углавном са југа. Досељене породице са Косова и Метохије, из Моравско-Вардарске долине, из источног дела Србије и Црне Горе не могу се пребројати и чине бар 1/2 становништва ових крајева. Зато се и језик којим се овде говори и дијалектолошки класификује као "косовско ресавски" и "призренско јужноморавски".

Први долазак косоваца у место Свилајнац везује се за 1718. годину, када је овде стигло 12 родова косоваца и населило се на брду где су сада виногради; други за неког калуђера из Грачанице који је, рачунајући време од данас 1992. године дошао са Косова негде између 1740-1760 године и собом довео 40-60 породица, пре 250 година. Касније су те миграције биле много веће, нарочито после Првог и Другог српског устанка.

Најстарији предак кога Бранисављевићи-Бисићи памте зове се **Радоје (1)**, који је рођен између 1780 -1785 године. Радоје и његови преци су са Косова. Није познато да ли је дошао са родитељима, али је вероватно да је дошао са супругом "Косовком"; коју је касније спомињао, после неке велике поплаве, пошто је вода однела њен гроб. Старији памте да је тада изговорио синтагму: "Е, оде моја Косовка".

Постоје две претпоставке. Прва, да је дошао са родитељима и тада је могао да има и мањи број година. Друга, да је дошао само са супругом, онда је он морао да има бар 20 година, јер се не полази у младим годинама на, за то време, тако далеки пут и у непознату средину.

Судећи на основу броја година, Радоје је могао да учествује у Боју на Иванковцу (1805.год.), Делиграду (1806.год.) и боју на Чегру (1809.), јер је тада имао најмање 20 година, односно 21. год., односно 24 године.

Међутим, највероватнија је теза да је Радоје учествовао у борбама против турака у Другом српском устанку 1815. године и тада и погинуо. Наиме, Милосав Здравковић-Ресавац (1762 - 1832.) (о коме има доста историјских података), који је заменио Синђелића после Боја на Чегру, приликом регрутације војника за Други српски устанак, није желео да Радоја поведе у бој, јер је био ковач по занимању. Ресавац је проценио да би за ову средину било боље и корисније да Радоје остане код куће и оштри и оправља плугове, мотике, секире и остале пољопривредне алатке. У том смислу је и казао: "Ти остани код куће да радиш тај посао."

Нешто због поноса (јер само жене у ратовима остају кући), нешто због сигурности у своју кобилу која је имала мало ждребе, Радоје није послушао савет Ресавца, већ отишао у рат против Турака, рекавши: „Ако ја погинем, кобила ће се вратити кући због ждребета и донеће вест.“ Нажалост, није се вратио ни Радоје, ни кобила!

Брана (Бранисав) Радојевић (2.1), рођен је између 1807-1810 године. Живео је тачно 100 година. Овакав закључак је изведен на основу споменика у Свилајначком гробљу, где је Миодраг Бранисављевић (6.4) прочитао натпис "поживеће 100 година". Споменик сада не постоји. Брана је имао две супруге: најпре Марицу, из Шетоња (тзв. "шетоњска девојка") са којом је имао два сина: Милоша и Саву, а после њене смрти оженио се Стојаном (Стоја), за коју Мита Исаковић тврди у писаним белешкама да му је била баба по мајчиној линији. Са Стојом Брана (Бранисав-Биса) Радојевић је имао синове Маринка и Манојла и ћерке Кадивку и Катку. По Бранисаву-Биси, сви његови синови и ћерке до удаје, изузев сина Саве, носе (презиме Бранисављевић, а по његовом скраћеном имену или надимку "Биса", они су, не само на територији општине већ и ван ње, познати и као Бисићи. О њему се зна само још толико да је био ловац на дивљач, да је волео псе и да је имао одличног пса хрта којим је ишао у лов.

Најстрији његов син Милош (3.1) рођен је око 1827 године. Волео је да у породици и међу вршњацима наређује и тако добио надимак "Капетан", Имао је сина Живка (4.1) и заједно са њим отишао да живи у

Београд! Живко (око 1856:) је имао три сина: Војислава (5.1), који је завршио Правни факултет у Београду и радио као адвокат. Убијен је у II Св. рату од стране четника; Драгослава (5.2), који је завршио Економски факултет у Београду, и једно време (1950.) предавао историју и политичку економију при Економској школи у Пожаревцу. Трећи његов син Дане (5.3), био је аутомеханичар и имао аутомеханичарску радњу и кућу преко пута Техничког факултета у Београду. Данас Дане има сина Драгана (6.1) који живи у Београду и бави се истим послом као и отац. Драганов деда Живко, да наведемо још само то, био је високи и угледан службеник Министарства поште у Београду.

Живков унук Драган Бранисављевић наследио је кућу од оца Данета код Техничког факултета, у улици Краљице Марије, исту продао, женио се једном и није имао деце. Његов деда Живко запослио је Животу Бранисављевића (Јевремовог сина) у Министарство пошта, а отац Дане, долазио је пре извесног времена у сам град Свилајнац с намером да упозна фамилију Бранисављевић. Том приликом нашао се са Славком Бранисављевићем (6.13) (Јевтиним унуком) и дуго разговарао о родбинским односима. Очевици причају да су Славко и Дане личили један на другог као рођена браћа.

Поред три сина, Живко је имао и две ћерке: Ружу (5.4), старију и Шану (5.5), млађу. Вероватно је да су у Београду и оне удате, имају своје породице, али ипored свих напора, до неких конкретнијих података о њиховим породицама нисмо успели да дођемо.

Међутим, са сигурношћу се може тврдити да Бранисављевићи из Свилајнца, по линији најстаријег сина Бранисава-Бисе који се звао Милош Бранисављевић (3.1), потомака у Београду немају.

Други син Бранисава-Бисе Радојевића од прве жене је (3.2) Сава (око 1828.). Сава је дошао на кућу своје жене, уз услов да промени презиме у Поповић. Сава је имао лецедеерску радњу у центру Пожаревца, која и данас

постоји и у њој ради његов син Драгомир Поповић (4.2). Тај део родбине и данас носи презиме Поповић, а не Бранисављевић, како логично следи.

Трећи син Бранисава је Маринко Бранисављевић (3.3), рођен је око 1830 године и живео је пуних 86 година. Био је страствен риболовац и све време, после обраде имања, проводио је на Морави ловећи рибу. Био је угледан грађанин и одборник народне власти. Са својим шураком Исакком Јовановићем и осталим одборницима свесрдно се залагао за отварање III разреда Реалке (Гимназије) у Свилајнцу 1879 године, а затим IV разреда 1880 године.³

Маринко је имао синове Јеврема (4.3) и Јевту (4.4) и ћерку Станију (4.5). Јеврем је рођен 1849 године, живео 85 година, а умро 1934 године. Имао је супругу Кадивку која потиче из дородице Вукашиновић-Бркић из Свилајнца. Најближа родбина Кадивкина су Блага Бркић који сада живи у Смедереву и Рада Бркић у Свилајнцу.

Маринко је био ожењен судругом Милицом. Његова увеличана фотографија коју чува Бранисављевић Првослав (Славко) (6.13), Јевтин унук, односно Илијин Старији син, доказује да Славко по лику највише подсећа на Маринка. Маринкова ћерка Станија (4.5) (1864) удата је за Алексу Савчића. Имали су три сина: Драгишу, Саву, Славка и ћерку Љубицу. Драгиша и Славко заснивали су породице, док Сава се није оженио, а Љубица се није удавала. Познатији људи из породице Савчић, где се Станија удала били су: Тодор Савчић (одборник 1880.), Алекса, трговац, **Милош**, министар и посланички кандидат старе Југославије.

Јеврем (4.3) је имао сина Животу (5.6), рођеног 1887. године и живео је 84 године. Његова супруга Милена је рођена 1888 године и

³ Видети књигу, "Сто година гимназије у Свилацу..." стр. 27,33,64 итд.

живела је 93 године. Пореклом је из Кушиљева, од оца Станимира Павловића, а мајка јој је Ружа Николић, из Старог села.

Поред Животе, Јеврем је имао и две ћерке, старију Катарину (5.7) и млађу Лепосаву (5.8). Катарина је удата за Душана Радовановића из Свилајнца. Душан има сина Владимира Радовановића, који има браварску радњу у Свилајнцу. Лепосава је удата за Обрена Цанковића. Из те породице Цанковић као виђенији људи јесу Коста Цанковић, кмет 1834 год., Дина Цанковић, председник општине и народни посланик 1869. год., Димитрије Цанковић, одборник, Петар Цанковић, који је погинуо у ратовима 1912-1918. године. Обрен Цанковић је син Дине Цанковића.

Живота (Жика) Бранисављевић (5.6) је био социјал-демократа од 1906. године, ту његовој кући у Свилајнцу окупљали су се синдикални и партијски активисти од 1934. године, све до 1941. године, а 1936. године Чеда Ђурђевић, затим син Животе, Раде и Радосав Костић ("Зрза") формирали су први месни комитет партије за Свилајнац и околину. У Животиној кући је чувана и одатле ширена комунистичка штампа и литература, скриван партијски материјал. У њој је боравио и Мома Марковић, отац Мирјане Марковић, др. политичких наука, актиуелна и садашња супруга Слободана Милошевића, председника Републике Србије.

Живота Бранисављевић је био главни члан народно - ослободилачког одбора општине Свилајнац 1944. године и одборник народне власти.

Живота има три сина : Јеврема (6.2), Радомира (6.3) и Миодрага (6.4).

Јеврем (Јеша) (6.2), рођен је 1913. године, завршио је гимназију у Београду, и студирао на Економском факултету у Београду, учествовао је у НОБ-у и радио у поштанској штедионици. Данас је пензионер и живи у Београду.

Ожењен је супругом Мирославом (Миром) из породице Милинковић. Њени родитељи живе код Лајковца, отац јој је велики револуционар -

"Баја"Милинковић. Јеша има ћерку Александру (7.2) (Сашка), удату за Душана Поповића. Завршила је гимназију и уписала архитектонски факултет. Заједно са супругом живи у Београду, имају две ћерке, старију Милицу (8.2) и млађу Јовану (8.3).

Поред ћерке, Јеша има и сина Радомира (Раде) (7.1). Радомир је завршио гимназију и Факултет за примењену уметност у Београду, ожењен је супругом Снежаном и имају сина Вука (8.1).

Други син Животе Бранисављевића звао се Радомир (Раде) (6.3).

Раде је рођен у месту које се зове Старо село. Рођен је 1917.године. Завршио је гимназију у Београду, где је и студирао на Академији за ликовну уметност у Београду. Био је члан КПЈ од 1936. године, један је од првих бораца Ресавске партизанске чете и њен политички комесар. Откривен је од стране четника Д. Михајловића и 1942. године обешен од стране Недићеваца. Испред зграде бившег општинског комитета, данас зграде Социјалистичке партије у Свилајнцу, Савез бораца му је подигао спомен бисту, рад његовог братанца Радомира Бранисављевића из Београда.

Трећи син Животе Бранисављевића је Миодраг (Мија) (6.4).

Рођен је 1920. године. Учио је гимназију у Пожаревцу и Београду а дипломирао у Свилајнцу. Налази се у првој генерацији матураната гимназије у Свилајнцу, која је дипломирала 1944/45. године. Био је борац Ресавске партизанске чете хапшен и по логорима вођен и мучен. Завршио је школу резервних официја, има чин капетана и по указаној потреби 1949. године предавао је Предвојничку обуку у Гимназији, у Свиланцу. Био је један одоснивача и најбољих фудбалера "Радничког" у Свилајнцу. Радио је на радним местима Секретра СО Свилајнац, начелника и Помоћника начелника СО за привреду и финансије, био је члан извршног савета СО Свилајнац итд. О њему се може наћи доста података у напред наведеним књигама.

Мија је ожењен супругом Вером (1928.) Јовановић, која потиче из породице, познате под презименом Стефановић. Отац јој је Влајко, а мајка Полексија (Полка).

Мија има две ћерке и сина овим редом: Радмила (Рада) (7.3), Милена (Лела) (7.4) и Живојин (Жикица) (7.5). Радмила је завршила средњу медицинску школу у Пожаревцу (зуботехнички смер), удата је за Миодрага (Миле) Јовановића (1943.), рођеног у Бргуле код Уба. Миле је апсолвент Природно-математичког факултета у Београду. Неколико година радио је као професор физике у Гимназији, а сада ради у Урави прихода СО Свилајнац. Његова супруга Рада има стални радни однос у Дому здравља у Свилајнцу.

Милена (Лела) (7.4) (1950), Завршила је Гимназију у Свилајнцу, Високу школу за физичко васпитање у Београду, као и њен супруг Сеад Хаџиахметовић. Данас живе у Доњем Вакуфу, раде као професори физичког васпитања и имају две ћерке, старију Мају (1980) и млађу Дину (1981).

Најмлађи члан породице Мије Бранисављевића био је син Живојин (7.5) (Жикица). Завршио је Гимназију у Свилајнцу, студирао на Правном факултету у Београду, и као апсолвент истог, у својој 25.-тој години, на трагичан начин, у саобраћајном удесу на путу Свилајнац - Београд, изгубио живот 1978. године. Породица му је на Свилајначком гробљу подигла споменик у облику каменог цвета. Споменик је рад вајара, његовог школског друга Лазе из Београда.

Други син Маринка Бранисављевића звао се Јевта (4.4). Рођен је 1861. године, умро је 1945. године, из чега произилази да је живео 84. године. Био је ожењен супругом Савком из фамилије Петковић, како Петковића има више фамилија, Савка је пасторка шофера Милисава Петковића, односно сестра по мајци његовог оца, а рођена сестра Саве "Мајмуна".

Јевта Бранисављевић се бавио пољопривредом, био је одборник Свилајначке општине. Попут оца Маринка залагао се од 1897.-1909. године за

отварање Приватне гимназије у Свилајнцу. Учествовао је у многим одборима формираним ради прикупљања помоћи од поплаве. Био је дугогодишњи члан црквеног одбора и црквени појац - како се то тада говорило. Очевици причају да је добро познавао Свето писмо. Знао је да приповеда многе његове делове, да тумачи изреке, легенде и пева обредне црквене молитве и песме. Био је отресит и оштроуман, знао је да састави молбу, уговор, тужбу и слична правна акта. Имао је изузетно читак и леп рукопис, као нико после њега у целој тако великој фамилији Бранисављевића.

Најстарији син Јевте Бранисављевића, оштроуман као и он, био је Биса Бранисављевић (5.9) (око 1882.). Учествовао је у ратовима од 1912-18. године и због сукоба се неким официром српске војске, није смео да се после завршетка ратова врати у Сбију. После амнестије вратио се из Бугарске, заједно са супругом Анком, коју су овде популарно звали "Анка бугарка ". Биса и Анка одлазе из Свилајнца за Београд и тамо су преживели добар део живота. Имали су два сина, старијег Бошка (6.7) и млађег Божидара (6.8). Бошко (рођ. 1914.) је завршио дрејерски занат, радио и живео у београду, оженио се Невенком и нису имали деце. Млађи Бисин и Анкин син, Божидар, студирао је агрономију у Београду, разболео се и млад умро.

Други син по реду Јевте Бранисављевића је Петар (Пера) (5.10). Био је ожењен супругом Јовком из фамилије, познате као „Шокини“.

Пера је погинуо у ратовима 1912-1918. године. Са Јовком, имао је сина Ратомира (Ратка) (6.9), који је био кројач по занимању. Са супругом Љубинком из Кушиљева; из породице Милојковић, из које потиче добар фудбалер Аца Милојковић, (играо је за Ф. К. „Војводина“). Ратко је имао сина Дејана (7.7) и ћерку Светлану (7.6). Дејан је завршио електричарски занат и данас живи и ради приватно у Занатском центру у Свилајнцу.

Светлана је завршила Средњу пољопривредну школу у Свилајнцу, и уз помоћ мајке Љубинке успела да се запосли у самом Београду где је и удатра за Миодрага (Мишу), чије је презиме Милошевић.

Миша је рођен у околини Космаја, у Сопоту. Завршио је Гимназију у Младеновцу и Пољопривредни факултет у Београду. Редовно или ванредно, завршио је трећи степен Пољопривредног факултета у Београду, где је касније и постао доктор пољопривредних наука. Његова ужа специјалност је "Исхрана стоке" и о томе је написао велики број стручних и научних радова, чија се евиденција може наћи на Пољопривредном факултету.

Светлана и Миша имају ћерку Драгану (8.16), која је завршила тзв. Усмерено образовање у рангу Средње школе.

Треће по реду Јевтино и Савкино дете је Љубица (Љуба) (5.11). Била је удата за Данила из фамилије Пенчић. Данило Пенчић (1889) погинуо је у ратовима 1912-1918. године и Љуба је сама бринула о сину јединцу који се, такође као Перин син, зове Ратомир (Ратко) (6.9). Ратко је рођен 1914. Завршио је учитељску школу у Светозареву, био је учитељ Основне школе у Дубници, где се упознао и оженио супругом Лепосавом (Пепом) учитељицом. Пепа је овде дошла заједно са родитељима и сестром Сунцом из Македоније, тачније из Велеса, из породице Трајковић. Пепина рођена сестра Сунца, удата је за Милета Обрадовића, родом из Свилајнца. Миле и Сунца имају удату кћи Јасну и ожењеног сина Мирослава Обрадовића. Обоје живе и раде у Свилајнцу.

После извесног времена (1845.), Ратко и Пепа одлазе са територије општине Свилајнац на територију општине Светозарево, где имају своју кућу и сада у њој живе - обоје као пензионери.

По завршетку учитељске школе, Ратко је завршио Вишу педагошку школу у Београду - научно-наставна група биологија. Из околине Светозарева, где

су и службовали као учитељи, враћају се у сам град, где до пензије службују у Основној школи „Рада Миљковић" и „17. Октобар"; Ратко, као наставник биологије, помоћник директора и директор, а Пепа као учитељица.

Ратко и Пепа имају две ћерке, старију Мимицу (7.8) и млађу Зорицу (7.9). Мимица (1951.) је завршила Гимназију у Светозареву, а Економски факултет у Београду. Удала се за Милорада из породице Ковачевић. Супруг Миле јој је завршио I степен Машинског факултета. Данас живе и раде у Београду, он у "Пројектомонтажи", а она при Институту за стандардизацију.

Имају ћерку Татјану (Тања) (8.7) рођену 1980. г одине.

Млађа Раткова и Пепина ћерка зове се Зорица (Зоре)(7.9). Зоре (1958.) је завршила Гимназију у Светозареву и Економски факултет у Београду. Удала се за Илију из породице Бјелокосић, из Смедеревске Паланке. Радили су најпре у Гоши а затим у Бајиној Башти, "Кабловима" и Дому здравља у Смедеревској Паланци. Данас се, захваљујући Зарици, баве приватним бизнисом и живе у Смедеревској Паланци. Имају сина Василија (Васко) (8.8), рођеног 1984. године.

Четврто дете, односно трећи син Јевте и Савке Бранисављевић звао се Коста (5.12) Познат по надимку "Карика". Завршио је опанчарски занат. Међутим није имао самосталну радњу и није био много заинтересован за тај посао. Највећи део живота провео је у Свилајнцу; Извесно време Послове свог заната, пиљарске и друге послове радио је у Београду. Оженио се у старости супругом Милом из Дубља, али нису имали деце.

Пето дете, четврти по реду син, Савке и Јевте звало се Драгољуб (Драги) (5.13). Рођен је 1900. године, завршио је основну школу и уписао, али није завршио гимназију. Бавио се пољопривредом, превозио пошту и путнике, радио фијакером и шпедитером. Војни рок служио при Краљевој гарди и добио одликовање 1922. године: "Сребрна медаља Краља Александра Карађорђевића I".

Био је ожењен супругом Живаном Милетић, од оца Михајла и мајке Станојке. Њена мајка, тј. мајка Живане и мајка Мите Стефановића, званог "Мита Гложанац"; рођене су сестре. Мајка Мите Гложанца звала се Радојка, а супруга Косара. Имао је две ћерке и сина, који су сви умрли врло млади, а једино дете које им је остало у животу зове се Јокица Стефановић. Јокица (1932.) је била удата за Радивојевић Мирослава ("Шваба") и са њима има две ћерке, старију Гордану (7.25) и млађу Надицу (7.26). Гордана (Гоца), удата је за Момчила Добранића и са њим има сина Сашу (8.30), рођеног 1977. године. Млађа Јокичина ћерка, Надица (Нада) (7.26), удата је за Бобана Пећанца и са њим има три детета овим редом: Изабел (8.31) (1977.), Лаура (8.32) (1980) и Милан (8.33) (1984.). Обе ћерке Јокице Стефановић, заједно са супрузима и децом, живе у Западној Немачкој. Јокица, чији брак није успео са Мирославом ("Швабом"), удала се и данас живи са Милутином ("Миле Бака") Симоновићем. Своју велику имовину коју је годинама мукотрпно стицао Мита Гложанац није успео да остави ћерки Јокици и унукама Гоци и Нади, јер су је комунисти, после другог Светског рата конфисковали и разграбили.

Драгољуб (Драги) (5.13) има сина Мирослава (6.11) и ћерку Десанку (6.12). Мирослав (Мира) (6.11) рођен је 1928. године. Завршио је Гимназију у Свилајнцу, Ветеринарски факултет у Београду, службовао у Великом Лаолу код Петровца на Млави, а сада ради у Седлару (СО Свилајнац). Војни рок је служио у Љубљани, у школи резервних официра, има чин капетана 1 класе, члан је социјалистичке партије и њен потпредседник. Био је члан Извршног Савета и одборник СОСвилајнац. Ожењен је Надеждом (Наташа) (1932.), из Жабара из породице Ивковић, од оца званог чика Лале и мајке Лепе. Надежда има рођену сестру Веру, која је завршила Вишу педагошку школу (група хемија) и ради при осмогодишњој школи у Пожаревцу. Наташа је завршила Еконамску школу у Пожаревцу, службовала у Београду и Свилајнцу (Дом здравља, хотел "Европа"; фабрика намештаја "Црвена Застава"), члан је и ватрени присталица Социјалистичке партије.

Мирослав и Наташа имају сина Предрага (Драгана) (7.10) (1953.) који је завршио Гимназију у Свилајнцу, а Електротехнички факултет у Београду. Ожењен је Љиљаном Крстић из Свилајнца, од оца Драгета и мајке Радмиле. И Љиљана је завршила Гимназију у Свилајнцу, а Технолошки факултет у Београду. Данас раде у Пожаревцу,

Драган у Топлани, а Љиљана (1953.) на радном месту професора. Имају сина Ивана (8.9) (1981.), ћерке Ану (8.10) (1984.) и Невену (8.11) (1991.).

Мира и Наташа имају ћерку Снежану (Снежа) (7.11) (1960.) удату за Миомира (Мики) (1961.) Ракића, од оца Драгослава (1935.) и мајке Олге (1938.). По оцу Мики потиче из породице Драгољуба Ракића из Седлара, а по мајци из породице Боже Савића из Свилајнца. Снежана је завршила Основну школу и гимназију у Свилајнцу као носилац дипломе „Вук Караџић“; Машински факултет у Београду, а њен супруг Гимназију и Машински факултет у Ријеци. Данас живе и раде у Београду, Снежана у "Енергопројекту"; а Мики у "Енергодати" Снежана и Мики имају ћерку рођену 1993. године. Зове се Мина (8.12).

Драгољуб и Живана, поред сина Мирослава (Мира) имају и ћерку Десанку (6.12)(1939.). Десанка (Деса) је завршила учитељску школу у Светозареву, Филозофски факултет у Београду, радила је извесно време при Школи за КВ раднике као координатор трговинске струке и предавала психологију продаје, а при Гимназији логику. Удата је за Новицу Дајића из Косовске Витине, који је завршио учитељску школу у Призрену, Филозофски факултет у Београду, радио као професор Гимназије у Великој Плани и Свилајнцу, био директор Школе за КВ раднике, директор Гимназије у Свилајнцу и директор Образовног центра у Свилајнцу.

Данас раде у Свилајнцу, Десанка као васпитач Пољопривредне школе, Новица (1935.) као библиотекар Гимназије, имају сина Небојшу (7.12) (1966.) који је завршио школу усмереног образовања у Свилајнцу и уписао Правни факултет у Крагујевцу.

У размаку од 1900 до 1904. године, тј. између рођења два сина, Драгољуба и Илије, Јевта Бранисављевић је имао ћерку Зорку, која је живела само до своје 16. -те године.

Најмлађи син Јевте и Савке звао се Илија Бранисављевић(5.14), познатији као "Лиле Бисић". Рођен је 1904. године, служио је војни рок у

Пожаревцу, бавио се превозничким пословима, а касније пољопривредном производњом и сточарством. Оженио се супругом Живком која потиче из породице познате под именом Васиљевић, од оца Ђорђа. Из те породице (фамилије), потичу Спира (одборник 1879- 1980. године), Михајло (опанчар), Драгутин, Михајло и Сениша (сви погинули у ратовима 1972-1918). Живка је у блиским односима са Живковићима и Сарићима. Илија и Живка имају синове, старијег Првослава (6.13) и млађег Предрага (6.14).

Првослав (Славко) (6.13), рођен је 1927. године. Завршио је основну школу и школу за КВ раднике електротехничке струке. Дуго година, заједно са братом, бавио се својим занатом, уводио електричну струју на територији Општине Свилајнац и Деспотовац. Под њиховим патронатом уведена је струја у скоро свим насељеним местима обе општине. После низа година, пошто је напустио превозничке послове фијакером и шпедитером и послове око увођења струје, Славко је, увидевши да се више и боље може зарадити у угоститељству, полагао и положио испит из угоститељске струке и отворио самосталну угоститељску радњу, која и данас ради под фирмом „Код Славка“.

Славко је ожењен супругом Љубицом (1931). Њена породица (отац Стево и мајка Рабија) носе презиме Бајовић. Љубица је угостељски радник, као и супруг Славко, има две сестре, старију Даницу, удату за Миодрага Николића, познатог по надимку "Миле Лемби". Миле и Даница имају ћерку Радмилу која је завршила школу за КВ раднике у Свилајнцу (тзв. фризерски занат), удата је и данас живи у граду Новом Саду. Поред ње, имају и сина Жикицу, који је ожењен, завршио је Трговинску струку школе за кв раднике у Свилајнцу и сада ради у самосталној трговинској радњи у Свилајнцу.

Млађа сестра Љубице удата је за Миодрага Стојићевића ("бели Вампир"). Миодраг ("Бели") и Милица ("Мики") су дугогодишњи радници, сада пензионери, фабрике намештаја "Црвена Застава" Свилајнац. Имају старијег сина Бојана, који је завршио Гимназију у Свилајнцу, Војну

академију у Београду и сада је официр ЈНА. Поред њега, имају млађу ћерку, Станиславу ("Станче") која је завршила Гимназију у Свилајнцу, Вишу економску школу у Београду, удата је за официра ЈНА Милана Бајовића, и сада ради, у Инвестбанци", у Свилајнцу.

Љубица има и брата који је завршио гимназију, факултет за физичко васпитање и дуго година ради као професор Гимназије и других школа у Смедеревској Паланци. Ожењен је и има породицу.

Славко и Љубица имају две ћерке, старију Славицу (7.13) и млађу Јасну (7.14).

Славица је завршила Гимназију у Свилајнцу и удала се за Миодрага ("Бата") Петровића, који је завршио Гимназију у Свилајнцу и Први степен Машинског факултета у Нишу. Славица и Бата имају три сина овим редом Марко (8.13) (1981) Милош (8.14) (1983) и Милан (8.15) (1986).

Млађа ћерка Славка и Љубице зове се Јасна (7.14) (1963.). Завршила је Економску школу у Великој Плани. За време школовања у основној школи у Свилајнцу и делу школовања при образовном центру у Свилајнцу, успешно се бавила спортским играма, нарочито рукометом и кошарком при спортском друштву "Раднички", где је и упознала фудбалера "Радничког" Александра (1959.) (Ацу) Росића, који је завршио Металску струку школе за КВ раднике у Свилајнцу, и за њега се удала. Његова породица (отац Милијан (1935.) и мајка Љубица (Љуба)(1936.) насељени су из општине Ариље, а Милијан потиче из Породице Кирјаковић.

Аца и Јаца (Александар и Јасна) имају две ћерке, старију Марију (8.16) (1982.) и млађу Милицу (8.17) (1984.).

Други, млађи син Илије и Живке је Предраг Бранисављевић, познатији као „Драги Бисић" (6.14). Рођен је 1929. године, завршио је основну школу у Свилајнцу, а металску струку у Смедереву и Београду. Радио је у занатској радионици, а затим електричарски занат. Дуго година бавио се

пољопривредном производњом (сточарством) и определио се за сшругање грађе. Годинама је радио и данас ради у самосталној стругарској радњи на потезу који се зове "Ралчићево".

Драги је ожењен супругом Наталијом (Ната, 1938.). Ната је ћерка Михајла Дачића, чији је отац Петар Дачић. И Михајло и Петар учесници су ратова, Петар у балканским и Првом Светском рату, а Михајло у Другом Светском рату. Михајло (1917.) је био ожењен Цветом Петровић-Јовановић. Породица Дачић је из Дубља. Михајло и Цвета, поред Нате, имају и сина Александра (Санда) Дачића, који је завршио Гимназију у Свилајнцу, Електротехнички факултет у Београду, ожењен је женом Десом Јовичић из Ријеке Црнојевића (Црна Гора).

Деса и Санда живе у Београду, раде, он као електроинжењер, а Деса као медицински радник при дечјем вртићу. Имају синове, старијег Душка и млађег Бору.

Драги и Ната имају сина Бранислава (Бранко, 1958) (7.15), који је завршио Гимназију и студира ванредно на Правном факултету у Крагујевцу. Поред очеве стругаре, има самосталну трговинску радњу. Ожењен је супругом Вером, која је завршила Гимназију у Свилајнцу, Медицински факултет у Крагујевцу, ради при Дому здравља у Свилајнцу. Вера је ћерка Живорада и Раде Милошевић из Свилајнца.

Бранислав (Бане) и Вера имају две ћерке, старију Ивану (8.18) (1985.) и млађу Милену (8.19) (1987.).

Поред сина Бранка (Банета) Драги и Ната имају ћерку Драгану (Гага) (7.16) (1968.). Драгана је завршила две године усмереног образовања и две године правно-биротехничке школе у Крагујевцу. После дипломског испита, уписала је Правни факултет у Крагујевцу, који је у међувремену завршила.

Четврти, последњи син Бранисава - Бисе Радојевића звао се Манојло Бранисављевић (3.4). Манојло је рођен око 1833. године. Живео је 90

година. Није имао мушку децу, али је имао четири ћерке овим редом: Василија (4.6), Живка (4.7), Стана (4.8) и Ружа (4.9).

Прва, најстарија Василија (4.6) (око 1855) била је удата за Димитрија (око 1855.), много више познатог по скраћеном имену и надимку "Мита Коњобица"; који потиче из породице Стокић. Из те породице као познатије наводимо неколико имена: Станојло Стокић, трговац. Мирко, Милан и Никола - сви настрадали у ратовима 1912-1918. године. Нешто раније, у српско-бугарском рату 1885. године погинуо је и "Мита Коњобица".

Василија и Мита имали су сина Милутина (5.19) који се презивао – не Стокић, већ Стефановић, чији је надимак био "Голубица": Милутин "Голубица" је био трговац, ожењен супругом Наталијом (Тале). Милутин и Тале имају ћерку Душицу (6.15). Душица је рођена 1920. године, и удата за Животу (1908.) Симоновића. Душица и Живота имају два сина, старији Милутин, познатији као Миле Бака"(7.17) (1939.) и млађи Драгољуб (7.18) (1942.) познатији као "Рођа". Милутин је ожењен Јокицом Стефановић, ћерком Мите Гложанца, о којој је било речи; "Рођа"; млађи син Животе и Душице, није ожењен, ради и живи у Паризу.

Поред два сина, Живота и Душица имају ћерку Светлану (7.19) (1945.) удату за Милана из породице Љубисављевић. Светлана и он имају две ћерке, старију Слађану (Слађа) (8.20) (1963) и млађу Мирјану (8.21) (1966.) и сина Предрага (8.22) (1977.).

Милутин и Тале, поред Душице, удате за Животу, имају и сина Мирослава (6.16) (1923.), ожењеног супругом Десанком (Деса). Мирослав и Деса имају сина Милутина (7.21) (1948.) и ћерку Гордану (7.20) (1959.). Милутин, са супругом Миром има две ћерке, старију Татјану (Тања) (8.23) и млађу Биљану (8.24) (1975.), а Гордана са Душаном има три детета овим редом: Сандра (8.25) (1973.), Саша (8.26) (1976.) и Пера (8.27)(1986.). Последња ћерка Милутина и Наталије (Тале) зове се Вера (6.17). Данас живи у Београду. Нема деце. Последњу, девету генерацију али не са презименом

Стефановић или Симоновић има Слађана (Ана) 1980. Мирјана (Марко, 1987.) и Татјана (Александар, 1993.).

Трећа ћерка Манојла Бранисављевића звала се Стана (4.8). Удала се за Виктора, из породице Радивојевић, из Кушиљва, по коме потомци и данас носе презиме Радивојевић. Из те породице потиче народни посланик 1929. године, затим Министар по имену Лазар Радивојевић.

Стана и Виктор имали су ћерку Ану (5.20) и три сина овим редом: Андра (5.21), Стева (5.22) и Драгољуб (5.23). О најстаријој Ани зна се само толико да је имала сина Бору (6.18).

Андра (5.21) је био ожењен супругом Илинком из продице Ивановић, из Грабовца. Имају два сина, Владимира (6.19) (Влада) и Мирослава (6.20) (Шваба) (1928.) и три ћерке: Наду (6.21), Лепосаву (6.22) и Ранку (6.23). Све ћерке су умрле младе и нису заснивале брак и породицу.

Владимир (6.19) (Влада) био је ожењен најпре Милицом Спасојевић из Београда и са њом има сина Жикицу (7.22), који нема породицу, грађанин је Шведске. Поред сина има и ћерку Бису (7.23), удату за Томислава Станисављевића из породице под надимком "Куркулини" из Свилајнца. Биса и Тома имају сина Ненада (8.28) и ћерку Слађану (8.29).

Влада је радио најпре у Београду, затим у Свилајнцу, где и данас има приватну месарску радњу, оженио се по други пут Милицом Милојевић из Марковца, а после њене смрти и трећи пут супругом Милом Стојадиновић, са којом има сина Андреју (7.24), рођеног 1992. године.

Други син Андре и Илинке, Мирослав („Шваба“, био је ожењен Јокицом Стефановић, ћерком Мите "Гложанца"; а са њом има две ћерке, старију Гордану (7.25) и млађу Надицу (7.26). Више података о њима и њиховој деци има на страни 21..

Данас је "Шваба" ожењен супругом Милицом чије је породично презиме Максимовић. "Шваба" је био дугогодишњи радник трговинскогпредузећа "8. Октобар" из Свилајнца, а Милица учитељица основне школе "Јован Јовановић-Змај" у Свилајнцу.

Други син Стане и Виктора звао се Стева (5.22). Био је ожењен Живком из породице Ивановић, познате по надимку "Качарци". Имали су две ћерке: Ружицу, која није била удавана и Душицу (6.24), удату за адвоката Сенишу Робинца из Свилајнца. Поред њих, имали су и сина Милета (6.25), који је умро врло млад, од туберкулозе.

Трећи син Стане и Виктора звао се Драгољуб (5.23). Није имао породицу.

Мита (Димитрије) (1856.) Исаковић, коме је мајка Катарина (Ката), кћи Бранисава Радојевића, и који нас интересује највише са тог становишта, прихватио се да у дубокој старости тј. 1934. године напише своја сећања и казивања неког Мике (аласа) који је свакодневно ловио рибу на Морави. Исте наводе потврдио је његов унук Предраг, али из других извора, тј. од кумова из Аранђеловца.

Оба извора наводе да су њихова три претка (Петар, Дамјан и Миливоје дошли из „Старе Србије" тј. из Сјенице, из села Исакова још пре 200 и више година. Према њиховим казивањима произилази да је Миливоје имао сина Цветка, а овај Јована, Новака и Радивоја. Кидајући ту њихов родослов, јер за нас није интересантан, закључујемо да је Јован

имао сина Исака који се врло млад, услед очеве смрти, оженио Катом Радојевић и са њом имао близанце Милеву и Миту (1856.) затим сина Саву (1861.) и Савету (1868.).

Исак (1832.) Исаковић, који се често потписивао као Исак Ј. Цветковић или Исак Јовановић (по оцу Јовану), знао је Немачки и Мађарски језик, завршио је основну школу, био је трговац, дугогодишњи одборник, посланик Велике народне Скупштине 1878. године и посланик Народне скупштине 1884. године.

Најстарија његова и Катина кћи Милева (4.10) била је удата за Антуна Мигрића, трговца. Милева је најпре била удата за Новака Јовановића и са њим имала кћи Даринку. Како тај брак није успео, удала се у Мигриће и са Антуном имала два сина, старијег Борислава (5.24) и млађег Војислава (5.25). Војислав се није женио, а Борислав је имао кћи Верицу (6.26) и сина Кокана (6.27), који је завршио Економски факултет и данас нежењен живи у Београду. Преко Антуна, његовог брата Стојка, који је био отац Божидара Мигрића, народног посланика 1926. године, Бисићи су у родбинским односима са Мигрићима. Божидар је имао сина Милета (6.32) (1917.). учитеља Основне школе у Свилајнцу, који је ожењен Олгом (1922) Јоцић из Ивањице. Миле има два сина, старијег Божидара (1946.) и млађег Радмила (1949.). Божидар ради у Комуналном предузећу у Свилајнцу, ожењен је Стојанком из Плажана, има старију кћи која је завршила хемијски смер при Гимназији у Свилајнцу. Поред ње (Биљане), Божидар има и сина Владана, који је сада ученик Основне школе у Свилајнцу. Други, млађи син учитеља Милета Мигрића (Радмило) ожењен је Горданом Спасојевић (попа Ранка фамилија), живе у Зрењанину и имају ћерку Марију и сина Предрага.

Први Исаков и Катин син, Мита Исаковић, завршио је основну школу и један разред гимназије, знао је мађарски, румунски и немачки језик. Њега није много интересовала школа, већ трговина и банкарство. Мита је,

попут оца, као газда и угледан грађанин ожењен такође Катарином (Катом) али из породице Стевана Протића из Параћина. У Свилајнцу је био одборник, кмет, дугогодишњи председник општине, а у Београду народни посланик српске скупштине у неколико мандатна периода.

Мита је имао најстаријег сина Владу (5.26), који је врло млад умро. Други његов син Милан (5.27) (1880.) ожењен је ћерком Др Светозара Бељанског - Анком, завршио је Гимназију у Београду, Медицински факултет у Бечу, био је срески лекар у Свилајнцу, школски лекар при Гимназији у Свилајнцу, али га је у Српско-турском рату у околини Ваљева 1915. године покосио пегави шифус. Трећи његов син Милорад (1885.) завршио је основну школу и Гимназију у Свилајнцу, трговачку академију у Београду и уписао Правни факулте у Женеви, где је од запаљења плућне марамице врло млад, 1905. године и умро. Његов споменик се и сада налази у Женеви. Том приликом наш песник и књижевник Јован Дучић одржао је потресан говор.

Млађи брат Мите Исаковића, Сава (4.12) (1861.) ожењен је ћерком Љубисава Илића, Сојом, која је била члан управног одбора женске занатске школе у Свилајнцу 1904. године. Сава је умро 1916. године у рату од пегавог тифуса. Сава је имао четири ћерке и два сина, али синови су умрли врло млади и Мита нигде не наводи њихова имена. Наиме, у књизи* помиње се да је Милорад један од Савиних синова погинуо у ратовима од 1912-1918. године, али се ту ради о Сави, а не о његовом сину.

Најстарија ћерка Саве и Соје Исаковић, Зорка (5.31) удата је за Душана Поповића, који је у Свилајнцу био председник општине и управник поште. Зорка и Душан нису имали деце. И друга њихова ћерка Деса (5.32) није имала деце, а била је удата за Станоја Стефановића из Ћуприје. Трећа ћерка Даринка (5.33), удата за Драгутина Димитријевића из Ћуприје, који је био банкарски чиновник у Министарству поште у Београду, имала је

две ћерке: Зорицу(6.30), која се није удавала и Драгицу (6.31) чија је ћерка удата у Ћуприји и ради као апотекар. Поред њих, Даринка и Драгутин, имају и сина (6.32) Милета који живи у Београду. Био је дуго година директор фирме "Југодрво".

Четврта ћерка Саве и Соје зове се Загорка (5.34) (Гора). Удата је за Милоша Стојановића из Велике Плане. Млађи син Милоша и Загорке (1893) Сава (6.34) и њихова ћерка Мирјана нису имали деце. Најстарији син Милоша и Загорке, Мирослав (6.33) (1921.) Стојановић оженио се Загорком (1930.) Јовановић из породице по надимку "Грличини" и живи као пензионер у Свилајнцу. Мирослав и Загорка имају два сина, старијег Живорада (7.28) и млађег Милоша (7.29) (1958.). Оба сина су им завршили Машинску техничку школу у Деспотовцу. Старији (Живорад) ожењен је Радмилом Ђорђевић из Плажана, живи у Свилајнцу, ради у "Вису" и има ћерку Александру (8.34) (1986), а млађи Милош, ожењен је Татјаном Билић, живи у Зрењанину и има ћерку Гордану (8.35) (1987.).

Интересантно је да у Свилајнцу и сада зову Душана Поповића Душан Исаковић, а Мирослава Стојановића - Мирослав Исаховић - обојицу по женској линији.

Последња и најмлађа ћерка Исака и Кате зове се Савета (4.13). Била је удата за Косту Марковића, умрла је у 38. години живота и са Костом је имала сина Милорада (5.29) и ћерку Милицу (5.30).

Кућа Исаковића је била кућа у којој се много радило, много имало, у коју су долазили познати и виђенији људи, кућа из које је много имовине у ратовима пропало, конфисковано и одузето. Поред радости, у њој је било много и туге.

Умирало се згуснуто и овим редом: 1900. године Ката, а 1916. године Исак. Исте године Мити умире брат Сава од пегавог тифуса, а син Милан од исте

болести 1915. године. Трагедија са млађим Митиним сином збила се 1905. године, а сестра Савета умире у њиховом винограду 1906. године. Супруга Мите Исаковића (Ката) умире 1912. године.

Од целокупне тако велике и богате породице Исаковић, данас је у животу само Миланов син Предраг (1913.) и Миланова ћерка Милана (из љубави према Милану). Предраг има сина Милана, живи у Београду. Нема деце.⁴

⁴ Види "Ресава путевима борбе и слободе", стр. 555

* Легенда - предање о браћи

Поуздано се зна да је Радоје дошао са Косова, да је имао три сина овим редом: Рана (Ранислав), Мана (Манасије), Брана (Бранисав "Биса"). На ово сазнање надовезује се предање, прича, нешто између мита и легенде, које гласи:

Старији Радојеви синови (Рана и Мана) пошли су једног дана да дрвеним плугом (ралом) ору неком човеку њиву. Како што обично бива, најмлађи син Брана, потерао је овце на пашу и пошао са браћом.

Током орања дрвени плуг је наишао на земљани ћуп и оштетио га толико да се јасно видело да се у њему налазило злато у дукатима, различите величине и тежине. Не губећи време, с намером да прикрију нађено злато, старија браћа се договоре да Брану пошаљу кући по сврдло којим би се "поправило рало". За то време, док се Брана вратио са сврдлом, на Манин предлог, успели су да изваде и сакрију злато. Посматрајући недовољно и невешто затрпану рупу из које су извадили ћуп, као и све оно што су сврдлом радили око наводно поправке рала, Брана је дошао до закључка да је ту нађено злато и да су га браћа сакрила. Како ништа нису признали, Брана их је проклео!

Злато је, како је касније утврђено, заиста нађено, однето и смештено у бачву са житом, у Маниној кући. Кад је прошло извесно време, Манин син је, у дубокој старости позвао у испомоћ Браниног унука, односно Маринковог сина, Јевту са супругом Савком да потоваре жито у цакове и припреме за сетву. Товарећи жито, Јевта и Савка су проналазили дукате и одвајали по страни. Кад су завршили посао, Јевта (4. 4) је позвао Маниног сина и казао : „Жито ти је потоварено, а ево ти и паре (дукате) што смо нашли". Тада је Манин син Јевти казао: „Е, Јевто! Ништа не може да буде од тебе! Зашто ниси узео паре ?"

Током времена, због проклетства, Манина породица и читава фамилија је нестала. Ову причу је више пута испричао Јевтин син Илија (5. 14) и унук Славко (6. 13).